

mindste Børn og Børge under større Krige, og for det Andet: et Folk, det være stort eller lille, har en Selvføndighed at værne om og en Vre at hævde. Det lille Folk kan selvfølgelig blive overvældet og blive underkuet. Det kunde vi ganske vist, det staar ikke i vor Magt at forhindre det, men det kan ogsaa gaa en Stormagt paa lignende Maade — det have vi jo set —; men at et Folks Agtelse for sig selv og Agtelse hos Andre, at dets Fremtid, dets Tilværelse, dets Dpreiſning efter Nederlag ſkulde være lige ſaa ſuldt hændet, betrygget og ſikkert, naar det, — ſaaledes ſom det blev udtalt af et æret Medlem — ved muligt Overfald indſkrænker ſig til en Proteſt, ſom naar det gjør Alt, hvad det magter og evner for: at ſvare ſig med Vaabenmagt, i den Tro er jeg aldeles ikke enig med ham eller Nogen. Nu er det blevet ſagt lige over for det her foreliggende Finantslovsforſlag, at Bevillingerne med Henſyn til Forſvarsforanſtaltningerne ſkulde foregribe den ſamlede Forſvarsplan, ſom der tidligere har været Tale om, og det ſkal være et Forſøg paa en ſtykkeviſ Gjenneførelſe af diſſe overordentlige Forſvarsforanſtaltninger, en Tilſidesættelſe af den Tanke, ſom er udtalt her af Flertallet i Folkethinget, og hvortil jeg ogsaa ſelv har ſluttet mig, nemlig at, naar vi ſkulde gaa til Gjenneførelſen af en ſaadan Forſvarsplan og ſlige overordentlige Forſvarsforanſtaltninger i det Store, ſaa maa vi ogsaa ſikkre os overordentlige Indtægter. Det kan jeg nu aldeles ikke indvømme; det forekommer mig, at det er Paafſtande, ſom ikke ere blevne beviſte, men jeg kan ſnarere ſige ere blevne modbeviſte, thi for at nævne et Par Exempler: Det, at vi ſætte de Søforter, vi have, i en nogenlunde brugbar Stand, det kan dog virkelig ikke kaldes en overordentlig Foranſtaltning; det er en ordinær Foranſtaltning at ſøge at vedligeholde det, vi have. Og hvis vi overhoved ſkulde vedblive at have Flaade, ſaa hører ikke blot dertil, at man vedligeholde de Skibe, ſom man har bygget, men at der ogsaa efterhaanden bygges nye Skibe. Ogſaa har man nævnt, at nu ſkulde der være ſaa meget mindre Grund til at gaa ind paa ſlige Foranſtaltninger, ſom der har været Tale om tidligere i dette Aar, fordi der nu var bleven ſluttet Fred imellem Ruſland og Tyrkiet. I den Senſeende tillader jeg mig at betvile, at ved denne Fred ſkulde Freden i vor Verdensdel i nogen væſentlig Grad være bleven betrygget enten i en nær eller i en fjern Fremtid. Min Hovedſanke imod dette Forſlag, ſom vi ſkulde ſtemme over, er jo den, at det ſkal have givet Miniſteriet og det andet Thing en glimrende Seir i Hænde og ſkal have tilføjet Folkethinget et afgjørende Nederlag. Et æret Medlem, jeg tror det ærede Medlem for Sørs Amts 2den Valgkreds (Alberti), malede i Aftes et Billede netop i Anledning af Forſvarsforſlagene, hvorefter Folkethinget nu ſkulde have lagt ſig for Landſtingets

Jod ſom Slave. Det forekommer mig, at den Slags stærke Billede maa ſiges at høre mere eller helt hen til Fantafiens og ikke til Virkelighedens Rige. Min Stilling til den nærværende Regjering og til den Kamp, ſom i afvigte Sommer endte med Proviſoriet, tør jeg tro er bekiendt nok. Jeg vil tilviſe ikke ved nogenſomhelſt Afſtemning her frivillig eller godvillig følge med dette Miniſteriums Triumfoagn og lade mig binde dertil ſom Slave; men det er mig ikke muligt at ſe, at der er fjernſte Grund til at male os ſlige farverige Billede fra Fantafiens Verden. Derſom vi ville ſpørge om, hvad det var, ſom der blev kæmpet om i Fjor, hvorom dreiede ſig egentlig den Kamp, der endte med Proviſoriet? Jeg ſiger udtrykkelig: „der endte med Proviſoriet.“ Jeg bruger dette Udtryk med Billie; jeg ſiger med Billie ikke „ſom nødvendiggjorde“ den proviſoriſte Finantslov; thi dens Nødvendighed har jeg aldrig anerkjendt, og den vil jeg aldrig komme til at anerkjende. Det er jo bekiendt nok, at Forſlagene til Forſvarsbevillingen — og derpaa blev der ogsaa gjort opmærksom her under 2den Behandling af et æret Medlem, jeg tror, det var det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds N. P. Jenſen) — bleve ikke nævnte, da Conſeilpræſidenten i Fjor udtalte for det andet Thing, hvad det var for Forſlag, ſom være uantagelige for enhver Regjering: men da han dernæſt nævnte de Forſlag, ſom kunde henregnes til de mindre væſentlige Ting, om end ikke til de uvæſentlige Ting, ſaa nævnte han netop Forſvarsforanſtaltningerne. Det maa alſaa være paa andre Punkter, at det Hovedſlag ſkulde have ſtaaet, hvor Miniſteriet og det andet Thing ſkulde have vundet en glimrende og afgjørende Seier og Folkethinget lidt et afgjørende Nederlag. Vilke ere da diſſe Punkter? Ja, i Epidſen for dem møde vi jo førſt og fremmeſt det ſtore og vigtige Statsvelſærdsſpørgsmaal: Kronborg Amtſtue. Dette Spørgsmaal har jo nu Udſigt til at blive afgjort og afgjort paa en Maade, ſom, efter hvad jeg kan ſkjønne, ikke beviſtiger til at tale enten om Seier eller om Nederlag fra nogen af Siderne. Dernæſt komme Stiftsmidderne, ſom der jo har været talt ſaa meget om her, navnlig under den ſidſte Finantslovs Forhandling. Hvad var det, Kampen dreiede ſig om med Henſyn til diſſe Stiftsmidler i Fjor? Ja, for min Opfattelſe ſtaaer det ſaaledes, at det var det, ſom vi fra vort Standpunkt hævdede, nemlig Retten til overhoved at optage diſſe Stiftsmidler paa Finantsloven, og at det var netop denne Ret og ikke ſelve Formen, hvorunder dette ſkulde ſke, Kampen gjaldt, og jeg tager viſt ikke feil — i alt Fald er det blevet mig ſagt, — naar jeg ſiger, at der i Jælleſubdalget er bleven ſlaaet paa, at man ogsaa under en anden Form kunde faae Folkethingets Flertals Fordringer fyldeſtgjorte, men at man har ſvaret, at det ſlet ikke kunne tænkes, at det kom til at ſtaa paa Fi-